

ВІДГУК

**офіційного опонента кандидата юридичних наук, доцента
Омельчук Любов Василівни на дисертацію
Верещака Олександра Івановича на тему «Спеціальне досудове
розслідування у кримінальному провадженні», поданої на
здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за
спеціальністю 081 «Право»**

Ступінь актуальності обраної теми. Після 2014 року питання спеціального кримінального провадження є багатоаспектним інститутом в доктрині кримінального процесу, який покликаний забезпечити якісне та ефективне розслідування кримінальних правопорушень, об'єктивне та справедливе здійснення правосуддя у кримінальному провадженні. Варто зауважити, що однією із відмінних тенденцій сучасної реформи кримінальної юстиції стала значна диференціація кримінальної процесуальної форми, одним із напрямів чого є запровадження спеціального досудового розслідування та спеціального судового розгляду. Абсолютно зрозуміло, що така необхідність зумовлена об'єктивними обставинами, коли внаслідок військової агресії Росії на території України правоохоронні органи сусідньої держави перестали виконувати взяті на себе зобов'язання, передбачені як двосторонніми угодами, так і міжнародними конвенційними нормами. Це призвело до порушення визнаного у світовій спільноті загального правила «якщо держава необґрунтовано не видає підозрюваного/обвинуваченого, то має сама забезпечити притягнення такого до кримінальної відповідальності». Додаткові виклики дієвості перед інститутом спеціального кримінального провадження виникли після повномасштабного нападу росії у 2022 році. Як слушно вказує автор дисертації, наразі цей інститут є одним із засобів

забезпечення розумності строків кримінального провадження, підвищення ефективності кримінальної юстиції, реалізації принципу невідворотності покарання і належного захисту державних і публічних інтересів, а також свідчить про подальше наближення України до європейських та міжнародних стандартів гарантування прав і свобод людини.

Загрозливі тенденції ілюструють наведені дисертантом статистичні показники, які свідчать, що останніми роками спостерігалась відносно невелика кількість кримінальних проваджень, у яких здійснюється СДР (у 2020 р. – у 21 кримінальному провадженні, з них у 19 обвинувальні акти направлено до суду [42], за 5 місяців 2021 р. – у 15 кримінальних провадженнях, у 12 з них до суду направлено обвинувальні акти [43]), у вересні 2021 р. обліковано 181 562 кримінальних правопорушення, з яких щодо 121 здійснювалося СДР у кримінальних провадженнях, матеріали 116 з яких направлено до суду з обвинувальним актом; у жовтні 2021 р.: 199 719 – 124 – 121 [36]. В умовах дії правового режиму воєнного стану відповідні показники значно зросли, що пов'язано із змінами та доповненнями за 2022 рік. Так, кількість осіб, стосовно яких здійснено СДР, за січень 2023 р. – 32 підозрювані; грудень 2022 р. – 4886; листопад 2022 р. – 3949; жовтень 2022 р. – 3053; вересень 2022 р. – 2264; серпень 2022 р. – 1411; липень 2022 р. – 813 [37]. Зазначені кримінальні правопорушення мають великий суспільний резонанс та пов'язані із заподіянням шкоди у великих та особливо великих розмірах. Ескалація воєнних дій та збільшення кількості військовополонених також викликала необхідність у врегулюванні суспільних відносин у частині спеціального кримінального провадження. Тому слід спрямувати зусилля на підвищення ефективності спеціального досудового розслідування, зокрема, у світлі викликів воєнного стану в Україні.

Актуальність роботи підкреслюється й тим, що обрана тема дослідження відповідає як *загальнодержавним, так і відомчим пріоритетам* стосовно забезпечення національної безпеки та протидії злочинності. Дисертаційне дослідження виконано відповідно до Стратегії розвитку органів системи

Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 р., затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 листопада 2017 р. № 1023-р, та Плану заходів з реалізації Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 р., затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2019 р. № 693-р; Стратегії національної безпеки України (Указ Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015); Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 рр. (Указ Президента України від 20 травня 2015 р. № 276/2015); Стратегії боротьби з організованою злочинністю (розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 вересня 2020 р. № 1023-р.), Переліку пріоритетних напрямів наукового забезпечення діяльності органів внутрішніх справ України на період 2015–2019 рр. (наказ МВС від 16 березня 2015 р. № 275); Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020–2024 рр. (наказ МВС від 11 червня 2020 р. № 454); Пріоритетних напрямів наукових досліджень Національної академії внутрішніх справ на 2018–2020 рр.

Тема дисертації затверджена Вченою радою НАВС від 31 жовтня 2017 р. (протокол № 26).

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Наукові положення, висновки і рекомендації, сформульовані здобувачем, переважно є обґрунтованими і переконливими. Для досягнення поставленої мети в роботі використано систему загальнонаукових та спеціальних методів, які дали змогу оптимально врахувати специфіку об'єкта, предмета, мети й завдань дослідження. Зокрема, як загальнонаукові методи (спостереження, опис, порівняння, класифікації) для визначення правових категорій, що характеризують кримінальне провадження (розділи 1–3), так і спеціальні методи, зокрема: історико-правовий – дозволив дослідити становлення спеціального досудового розслідування у кримінальному

процесуальному законодавстві України (підрозділ 1.1); системного аналізу, а також системно-структурний і формально-логічний – надали можливість з'ясувати значення інституту спеціального досудового розслідування (підрозділ 1.1); завдяки порівняльно-правовому було проаналізовано думку вчених щодо окремих форм та підстав здійснення спеціального досудового розслідування, а також норми чинного кримінального процесуального законодавства України і законодавства інших держав (Італії, Німеччини, Республіки Молдова, Франції, Хорватії, Болгарії, Нідерландів та ін.) у межах предмета дослідження (підрозділ 1.2); завдяки формально-юридичному досліджувалися норми Конституції України, чинного КПК України, інших законів України, з'ясовувалися зміст і значення вживаних понять і термінів, обґрунтовувалися висновки і пропозиції щодо їх зміни та доповнення (підрозділи 1.2, 2.1, 2.2, 2.3, 3.1, 3.2); структурно-функціональний – було використано для аналізу процесуального порядку здійснення спеціального досудового розслідування (підрозділи 3.1, 3.2); соціологічний – дав змогу вивчити погляди та позиції слідчих, прокурорів та адвокатів з питань, що досліджувалися, а статистичний – узагальнити результати вивчення матеріалів кримінальних проваджень та анкетування; з допомогою моделювання і прогнозування було сформульовано конкретні пропозиції щодо вдосконалення чинного КПК України (підрозділи 2.1, 2.2, 2.3, 3.1, 3.2).

Зазначені вище методи використано у дисертації в їх взаємозв'язку і взаємозалежності, що сприяє забезпеченню переконливості, повноти та об'єктивності отриманих наукових результатів. Уміле використання широкого спектру сучасних методів наукового пошуку також позитивно вплинуло на ступінь обґрунтованості сформульованих висновків і рекомендацій.

Дисертант у роботі спирається на репрезентативну за обсягом та якісними характеристиками емпіричну базу, яка включає в себе: аналітичні та статистичні дані Міністерства внутрішніх справ України (далі – МВС), Національної поліції України (далі – НПУ), Офісу Генерального прокурора, зведені результати вивчення матеріалів 110 кримінальних проваджень (2015–

2022 рр.), у яких здійснювалося спеціальне досудове розслідування; результати анкетування 65 слідчих (детективів) НПУ та Державного бюро розслідувань України, 60 прокурорів, 50 адвокатів у кримінальному провадженні з Київської, Донецької, Вінницької, Харківської, Дніпропетровської областей; державну та відомчу статистичну звітність різних періодів, слідчу та судову практику.

Новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачем досліджень, повнота викладу в опублікованих працях визначається тим, що з огляду на наявні основні положення теорії кримінального процесу й узагальнення слідчої та судової практики, дисертація є одним із перших в Україні комплексним дослідженням проблем здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, де сформульовано та обґрунтовано низку висновків, спрямованих на вдосконалення нормативного регулювання, правове розуміння і тлумачення, а також практичну реалізацію процесуального порядку здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні, зокрема:

вперше:

- з позиції вирішення проблем оголошення підозрюваного у міжнародний розшук у спеціальному досудовому розслідуванні запропоновано процесуальний порядок його застосування та обґрунтовано необхідність законодавчого закріплення поняття «міжнародний розшук», під яким пропонується розуміти комплекс оперативно-розшукових, інформаційних та інших заходів між правоохоронними органами України та Міжнародною організацією кримінальної поліції – Інтерполом, що здійснюються з метою використання інформаційної системи Інтерполу для реалізації процесуальних форм міжнародного співробітництва;

- обґрунтовано, що ініціатором здійснення спеціального досудового розслідування має бути прокурор, який вправі звернутися до слідчого судді з клопотанням про здійснення такого розслідування;

– сформульовано теоретичну модель підтвердження отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом при здійсненні спеціального досудового розслідування, за якої належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки, у тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення повістки особі або її близьким родичам та членам сім'ї, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом;

удосконалено:

– порядок участі та момент залучення захисника під час здійснення спеціального досудового розслідування, участь якого пропонується вважати обов'язковою з моменту складення прокурором клопотання про застосування відповідного процесуального рішення;

– розуміння належного викладу обставин, що дають підстави обґрунтовано підозрювати особу в учиненні кримінального правопорушення, визначається необхідним посилення на ці обставини, що викладені з урахуванням практики Європейського суду з прав людини;

– порядок вручення підозрюваному процесуальних документів при здійсненні спеціального досудового розслідування, яким пропонується в разі, коли місце перебування підозрюваного уповноваженим органам установити не вдалося, звернутися з повторним запитом за правилами, передбаченими статтею 542 КПК України, для сприяння їм в оприлюдненні оголошення про виклик підозрюваного в засобах масової інформації тієї держави, де він фактично перебуває, та/або вчинити інші необхідні дії щодо вручення процесуальних документів підозрюваному;

дістало подальший розвиток:

– наукова періодизація історичного розвитку інституту спеціального досудового розслідування;

– положення щодо поняття, значення та підстав здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні;

– використання практики Європейського суду з прав людини, юридичних позицій Конституційного Суду України та Верховного Суду (Верховного Суду України), що стосуються здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні.:

Заслуговує на увагу проведений автором ґрунтовний аналіз наукових розробок та дисертаційних праць, що виконувалися в даному напрямі дослідження в Україні, що свідчить про якісне висвітлення здобувачем наявного стану наукового опрацювання досліджуваних питань.

Основні результати дослідження викладено в 10 наукових публікаціях, серед яких 3 статті у виданнях, включених Міністерстві освіти і науки України до переліку наукових фахових видань з юридичних наук, одна стаття – у зарубіжному юридичному виданні (Польща) та шість тез – у збірниках науково-практичних та науково-теоретичних конференцій.

Проаналізувавши наукову дисертацію та фахові публікації Верещука О.І. з теми дослідження офіційний опонент підтверджує, що наукові положення, висновки і рекомендації, сформульовані дисертантом, у своїй більшості є обґрунтованими, переконливими, об'єктивними, достовірними та новими.

Практичне значення отриманих результатів полягає у тому, що сформульовані в дисертації наукові положення, висновки та рекомендації впроваджено та використовуються у: *практичній діяльності* органів досудового розслідування та прокуратури – під час розроблення й удосконалення відомих нормативно-правових актів і методичних рекомендацій з питань здійснення спеціального досудового розслідування (акт впровадження Головного слідчого управління фінансових розслідувань Державної фіскальної служби України від 12 серпня 2021 р.; акт впровадження Головного слідчого управління НПУ від 19 серпня 2022 р.); в *освітньому процесі* – під час підготовки лекцій, методичних рекомендацій, тестових завдань і дидактичних матеріалів із навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Особливі порядки кримінального провадження»,

«Спеціальне досудове розслідування (in absentia)», а також під час підготовки лекцій і проведення занять за відповідними темами (акт впровадження Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ від 22 листопада 2022 р.).

Оцінка змісту дисертації. Дисертаційна робота Верещака Олександра Івановича викладена українською мовою на 244 сторінках. Структура роботи відповідає вимогам МОН України та положенню про присудження ступеня доктора філософії. Вона структурована і складається з анотації, змісту, переліку умовних позначень, вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Результати дослідження представлені у 4 додатках на 36 сторінках.

Наукові положення та висновки дисертаційного дослідження достатньо обґрунтовані здобувачем в тексті представленої праці. Автор системно і логічно вибудував зміст наукового дослідження, який включає в себе послідовне вирішення ключових проблем дисертації. Цілісно і змістовно розкрив питання мети і завдання дослідження з відображенням їх у висновках до розділів і загальних висновках, що уособлює собою завершене і цілісне сприйняття виконаної наукової праці.

Анотація у стислій формі представляє основні тези дисертаційного дослідження, наводить перелік публікацій, в яких викладені основні результати представленого дослідження. Анотація викладена українською і англійською мовами.

У *вступі* визначено об'єкт і предмет дослідження, наведено актуальність вибраної теми та інформацію про апробацію дисертації на профільних заходах.

Розділ 1 «Загальна характеристика спеціального досудового розслідування» присвячений висвітленню генези, поняття та значення інституту спеціального досудового розслідування, а також міжнародній практиці здійснення кримінального провадження у формі in absentia. В результаті дослідження було визначено авторську періодизацію становлення

інституту СДР (заочного провадження) на українських землях: 1) становлення інституту заочного провадження у кримінальному процесі Російської імперії (1864–1917 рр.); 2) скасування застосування заочної кримінальної процесуальної форми під час національно-визвольної боротьби за українську державність (1917–1920 рр.); 3) поновлення та формування заочного кримінального провадження в період радянського права (1920–1991 рр.); 4) дія окремих норм кримінально-процесуального закону щодо заочної форми провадження в період розбудови самостійної та незалежної Української держави (1991–2014 рр.); 5) запровадження особливостей СДР кримінальних правопорушень за відсутності підозрюваного (2014–2021 рр.); 6) реформування СДР кримінальних правопорушень з урахуванням тимчасово окупованих територій України та території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором (квітень 2021 р.); 7) здійснення досудового розслідування за відсутності підозрюваного в умовах дії правового режиму воєнного стану (березень 2022 р. – по теперішній час).

Дисертантом сформульовано поняття спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень як диференційованої форми досудового розслідування, що здійснюється за клопотанням слідчого, прокурора до слідчого судді, з метою притягнення до кримінальної відповідальності підозрюваного, який переховується від органів розслідування та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором та/або оголошений у міжнародний розшук.

За підсумком вивчення міжнародної практики автором визначено, що держави-члени Ради Європи, які є учасниками Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, повинні дотримуватися статті 6 Конвенції, яка захищає право на справедливий судовий розгляд, а також те, що спільними рисами законодавчого регулювання провадження *in absentia* в різних країнах є: процесуальні гарантії доступу до суду, забезпечення права на

захист, визначення випадків, коли можливе застосування процедури *in absentia*, можливість оскарження вироку, належне повідомлення.

У Розділі 2 *«Процесуальне становище учасників при здійсненні спеціального досудового розслідування»* детально розкривається зміст повноважень слідчого, прокурора та слідчого судді при здійсненні спеціального досудового розслідування, а також окремо приділено увагу процесуальному становищу підозрюваного та його захисника при здійсненні спеціального досудового розслідування.

Зокрема, автор звертає увагу на повноваження прокурора, у результаті чого пропонує визначити прокурора як єдиного суб'єкта звернення з клопотанням про здійснення СДР до слідчого судді. Також систематизовано положення, які слід зазначати у клопотанні прокурора про здійснення СДР, до яких віднесено: 1) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з яким подається клопотання; 2) правова кваліфікація кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність; 3) виклад обставин, що дають підстави обґрунтовано підозрювати особу у вчиненні кримінального правопорушення, посилення на ці обставини, що викладені з урахуванням практики ЄСПЛ; 4) відомості про те, що підозрюваний виїхав та/або тривалий час перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, та/або відомості про оголошення підозрюваного у міжнародний розшук; 5) виклад обставин про те, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності; 6) перелік свідків, яких прокурор вважає за необхідне допитати під час розгляду клопотання.

Розглядаючи зміст реалізації судового контролю під час досліджуваної категорії кримінальних проваджень, дисертант обґрунтував потребу застосування більш стислих строків розгляду клопотання про здійснення СДР, пропонуючи розгляд слідчим суддею поданого клопотання не пізніше трьох

днів із дня його надходження до суду за участі прокурора, який подав клопотання, та захисника.

Також уточнено та обґрунтовано необхідність і процедуру залучення до участі захисника у кримінальному провадженні з моменту складення прокурором клопотання про здійснення СДР.

Наприкінці розділу досліджено додаткові права підозрюваного, щодо якого здійснюється СДР, крім перелічених у статті 42 КПК України. Під такими правами запропоновано розуміти: 1) право знати про здійснення щодо нього СДР за підозрою у вчиненні конкретного кримінального правопорушення; 2) право бути повідомленим про свої процесуальні права і процесуальні обов'язки при здійсненні СДР та про його наслідки; 3) право на повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про здійснення щодо нього СДР за підозрою у вчиненні конкретного кримінального правопорушення та його наслідки..

У Розділі 3 *«Процесуальний порядок здійснення спеціального досудового розслідування»* детально розглянуто процесуальний порядок здійснення СДР, досліджено процесуальні дії суб'єктів при здійсненні СДР, а також проблемні питання оголошення підозрюваного в міжнародний розшук; визначено обсяг міжнародного співробітництва в межах здійснення СДР.

Зокрема, автором виявлено типові недоліки у процесуальних діях сторони обвинувачення, які вплинули на результат розгляду слідчим суддею клопотань про здійснення СДР, серед яких: пов'язані з повідомленням про підозру, підтвердженням належного порядку викликів; щодо здійснення розшуку, встановлення місцезнаходження; переховування підозрюваного з метою ухилення від кримінальної відповідальності тощо.

Також визначено структурні елементи порядку зупинення досудового розслідування, до яких дисертант відносить: вивчення матеріалів кримінального провадження з метою встановлення підстав зупинення, зазначених у частині 1 статті 280 КПК України; встановлення наявності процесуальних умов, за яких можливе прийняття цього рішення; складення

постанови про зупинення досудового розслідування; вирішення правових та організаційних питань, супутніх зупиненню досудового розслідування; повідомлення учасників кримінального провадження про зупинення розслідування; внесення відомостей про зупинення провадження до ЄРДР.

Автором запропоновано власне розуміння поняття «міжнародний розшук» як комплексу оперативно-розшукових, інформаційних та інших заходів між правоохоронними органами України та Міжнародною організацією кримінальної поліції – Інтерполом, що здійснюються з метою використання інформаційної системи Інтерполу для реалізації процесуальних форм міжнародного співробітництва.

В контексті наведено поняття, запропоновано також процесуальний порядок оголошення особи в міжнародний розшук, який трактується так: якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме або він виїхав за межами України та не з'являється без поважних причин на виклик слідчого, прокурора за умови його належного повідомлення про такий виклик, прокурор оголошує в міжнародний розшук такого підозрюваного з додержанням вимог, передбачених статтями 297¹, 297², 297⁵ КПК України. До оголошення підозрюваного у міжнародний розшук прокурор зобов'язаний провести процесуальні дії та долучити до матеріалів кримінального провадження докази неприбуття особи на виклик без поважної причини більше ніж двічі та належно обґрунтувати набуття особою статусу підозрюваного чи обвинуваченого у кримінальному провадженні.

Висновки повністю відповідають отриманим результатам, завданням та меті дисертаційного дослідження. Автором використано значну кількість вітчизняних та зарубіжних літературних джерел, законодавчі та підзаконні нормативні акти України. Список використаних джерел складає 215 найменувань.

Таким чином, дисертація Верещака Олександра Івановича відповідає існуючим вимогам та є завершеною науковою працею, результати якої

вирішують актуальне наукове завдання здійснення спеціального досудового розслідування.

Рекомендації щодо подальшого використання результатів дисертації в практиці. Отримані результати дисертаційного дослідження Верещака Олександра Івановича щодо здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні рекомендується для використання у діяльності закладів вищої освіти, в науково-дослідницьких розробках наукових установ, дослідниками при написанні статей та монографій, плануванні досліджень по даному напрямку.

Зауваження щодо оформлення та змісту дисертації, запитання до здобувача. Загалом позитивно оцінюючи дисертацію Верещака О.І., водночас необхідно звернути увагу на деякі положення, що могли б слугувати предметом подальших наукових досліджень або дискусії під час публічного захисту:

1. По тексті дисертаційної роботи, розкриваючи процесуальні особливості спеціального досудового розслідування, автор послуговується категоріями «кримінальне правопорушення» або «злочин». Аналіз положень Глави 24-1 КПК України дозволяє встановити, що поняття «кримінальне правопорушення» міститься лише у її назві, а у тексті процесуальних норм йдеться про застосування процедур спеціального кримінального провадження лише щодо злочинів. Під час прилюдного захисту автору варто уточнити своє бачення щодо уніфікації підходу до використання вказаних термінів у Главі 24-1 КПК України.

2. При роботі над підрозділом 1.1 дисертації здобувачем «комплексно досліджено генезу інституту СДР, під час якого визначено історичні етапи становлення інституту СДР (заочного провадження) на українських землях», проте наведена періодизація, на нашу думку, необґрунтовано бере свій початок лише від 1864 року, коли українські землі входили до складу російської імперії, оскільки, наприклад, на території Київської Русі (сучасна Україна) певні положення заочного провадження були

закріплені в Уставних грамотах та Судебниках 1497 та 1550 років, що вказує на глибокі правові традиції українського правотворення.

3. В умовах розпочатої росією війни на території України, автор обґрунтовано окрему увагу приділяє здійсненню спеціального кримінального провадження щодо військовополонених, підозрюваних/обвинувачених у вчиненні злочинів, стосовно яких відбувся обмін, слушно вказуючи на його особливості та правову природу, відмінну від класичного розуміння сутності спеціального кримінального провадження. З метою удосконалення цієї процедури, дисертант стверджує, що «доречним було б передбачити надання письмової згоди особи на здійснення щодо неї кримінального провадження за її відсутності після здійснення обміну». Виникає питання щодо можливої процесуальної ваги такої згоди та перспектив здійснення кримінального провадження у разі відмови військовополоненого її надати.

4. Для аргументації положень та висновків, викладених в дисертації, автор по тексту посилається на матеріали вивченої слідчої та судової практики щодо спеціального кримінального провадження, зокрема, досить детально наводячи типові недоліки у процесуальних документах. Проте серед додатків відсутні узагальнені результати вивчених дисертантом 110 кримінальних проваджень за період 2015–2022 рр.. Вважаємо, що наведення цих емпіричних матеріалів в окремому додатку додатково сприяло б підвищенню репрезентативності одержаних результатів вирішеного автором наукового завдання.

Зазначені зауваження носять дискусійний характер, відображають власну наукову позицію опонента і можуть слугувати підставою для наукової дискусії під час прилюдного захисту дисертації. Зазначені зауваження не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації.

Відсутність порушень академічної доброчесності. У ході вивчення як дисертаційного дослідження, так і наукових публікацій, фактів порушень академічної доброчесності не виявлено. Дисертаційна робота Верещака

Олександра Івановича є оригінальною, самостійно виконаною науковою працею.

Висновок про відповідність дисертації встановленим вимогам.

1. Дисертаційна робота Верещака О.І. на тему: «Спеціальне досудове розслідування у кримінальному провадженні», подана на здобуття ступеня доктора філософії, є комплексним, цілісним, завершеним науковим дослідженням. В ній отримано нові науково обґрунтовані результати, що відрізняються новизною в постановці і вирішенні проблем розслідування спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні.

2. Дисертація Верещака О.І. на тему: «Спеціальне досудове розслідування у кримінальному провадженні» за актуальністю, ступенем наукової новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною значимістю здобутих результатів відповідає спеціальності 081 Право та вимогам «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2016 р. № 261 (із змінами і доповненнями від 3 квітня 2019 р. № 283), наказу МОН України № 40 від 12.01.2017 р. «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» (зі змінами від 12.07.2019 р.) і «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (Постанова Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44), а її автор Верещак О.І. заслуговує присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Опонент –

доцент кафедри кримінальної юстиції

Державного податкового університету

кандидат юридичних наук, доцент

«12» 06 2023 р.

Любов ОМЕЛЬЧУК

